

ANNA

Biografia

Amy Odell

Traducere din limba engleză de
Ralu Conțiu

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu
Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Gabriela Grigorescu
Tehnoredactare & DTP copertă: Liviu Stoica
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ODELL, AMY

Anna : biografia / Amy Odell ; trad. din lb. engleză
de Ralu Conțiu. – Pitești : Paralela 45, 2026

Conține bibliografie

ISBN 978-973-47-4431-2

I. Conțiu, Raluca (trad.)

070

929

ANNA: The Biography
Amy Odell

Copyright © 2022 by Amy Odell
Originally published by Gallery Books, an Imprint of Simon & Schuster, LLC.

Cover photo by Sam Tabone/Getty Images for Tennis Australia

Copyright © Editura Paralela 45, 2026

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Cuprins

Introducere	1
Capitolul 1	Origini9
Capitolul 2	Dincolo de uniforme școlare19
Capitolul 3	Concediată și angajată26
Capitolul 4	Anna Wintour, asistentă de modă34
Capitolul 5	Un nou început în New York46
Capitolul 6	<i>Viva</i> la vida56
Capitolul 7	O mișcare îndrăzneță68
Capitolul 8	În vogă74
Capitolul 9	Numărul doi97
Capitolul 10	Poveste despre două <i>Vogue</i>111
Capitolul 11	House & Garment125
Capitolul 12	Anna Wintour, redactor-șef133
Capitolul 13	Un risc calculat139
Capitolul 14	A fi sau a nu fi la modă152
Capitolul 15	Prima asistentă, a doua asistentă164

Capitolul 16	Un proiect nou, un prieten vechi.	181
Capitolul 17	Gândește-te la bani.	189
Capitolul 18	Divorțul	214
Capitolul 19	Dot.com	227
Capitolul 20	O nouă alianță	237
Capitolul 21	Avantaje reciproce	249
Capitolul 22	„Big Vogue“	259
Capitolul 23	Criza.	271
Capitolul 24	Politică și suferință	285
Capitolul 25	Anna Wintour, director artistic	297
Capitolul 26	Schimbări	313
Capitolul 27	Gala Met	338
Epilog	Pandemia	349
Nota autoarei		359
Mulțumiri		365
Persoane intervievate (în ordine alfabetică)		367
Articole și surse de pe internet		371
Bibliografie		385
Alte documente și surse		387

Introducere

Bineînțeles, purta ochelarii de soare. Anna Wintour a intrat în sala de ședințe a revistei *Vogue* și s-a uitat la grupul care se adunase în jurul mesei. Era în jurul orei zece și jumătate dimineața. Mulți dintre cei prezenți lucraseră până târziu în noapte, încercând să găsească povești care să explice inexplicabilul. Alții plânseseră, speriați, încă în stare de șoc. Anna avea o influență extraordinară asupra multor lucruri, dar rezultatul acestor alegeri nu depinsese de ea.

Era 9 noiembrie 2016. În ciuda eșecului lui Hillary Clinton, survenit după o susținere ferventă din partea revistei *Vogue* (inclusiv o recomandare politică fără precedent în cei 124 de ani de existență a publicației), Anna își începuse ziua ca de obicei. Se trezise la 5 dimineața, făcuse sport de la 5.30 sau 6 (programul varia în funcție de tipul de antrenament: fie meciuri de tenis de două ori pe săptămână, fie antrenament cu instructorul personal), petrecuse jumătate de oră la coafor și cosmetică, pentru coafura și machiajul profesionale, apoi șoferul o condusese la biroul ei de la World Trade Center numărul 1, unde o așteptau cele trei asistente și micul-dejun ritualic: o cafea *latte* cu lapte integral și o brioșă cu afine de la Starbucks, care rămânea neatinsă de cele mai multe ori.

Când sosise în acea dimineață, cu o pereche de cizme înalte din piele de piton și o rochie roșie cu imprimeu, Anna îi spusese primei asistente să convoace o ședință cu toată echipa.

Își solicita constant asistentele – zi și noapte, în zile lucrătoare, dar și în weekenduri –, întotdeauna prin e-mailuri fără subiect. Programul ei era planificat în cele mai mici detalii, dar această ședință era neprevăzută, și le ceruse asistentelor să fie și ele prezente, ceea ce era neobișnuit. Nimeni nu cunoștea scopul ședinței, dar se știa că, atunci când Anna te convoacă, dacă nu sosești devreme, se pune că ai întârziat.

Phillip Picardi, directorul editorial al paginii web *Teen Vogue*, dăduse voie echipei sale să lucreze de acasă în acea zi. Deoarece relataseră alegerile în direct, o premieră în istoria revistei, echipa lucrase până noaptea târziu, încercând să ofere o explicație pentru victoria lui Donald Trump milioanele de adolescente care așteptau confirmarea că și ele pot aspira la orice, la fel cum o făcuse Anna.

La ora 7.30 în acea dimineață, la numai trei ore după ce Picardi declarase munca încheiată, asistentul lui îl sunase ca să-l informeze despre ședința generală convocată de Anna. El își sunase membrii echipei, epuizați atât fizic, cât și moral, cerându-le să vină la birou.

Locurile din sala de conferințe, de un alb imaculat, s-au ocupat unul câte unul, iar restul personalului stătea înghesuit pe unde apușese, așteptând-o pe Anna. Eleganța angajaților de la *Vogue* este legendară, dar în acea dimineață toată lumea arăta îngrozitor, își amintește Picardi – toată lumea, cu excepția Annei.

Unul dintre cele mai mari atuuri ale Annei ca femeie de afaceri și lider a fost capacitatea ei de a nu lăsa niciodată ca nimic să-i stea în cale sau să o jeneze – nici nașterea, nici sentimentele, nici prostiile corporatiste și nici eșecul. Și ea simțise corect că echipa ei avea nevoie, în acel moment crucial, de o scânteie din acea țarie.

— Astăzi a apărut un articol care mă acuză că am mers prea departe cu susținerea lui Hillary Clinton, prima femeie desemnată vreodată candidat al Partidului Democrat la președinție, a declarat ea, stând în picioare în fața întregii asistențe.

Se referea la un articol apărut în acea dimineață în publicația de modă *Women's Wear Daily* (cunoscut, mai simplu, drept *WWD*), cu titlul: „Au mers Anna Wintour și *Vogue* prea departe cu susținerea lui Hillary Clinton?”

Autorul articolului continua: „Acum, că amara campanie electorală a rămas în urmă, multe semne de întrebare planează asupra

Vogue, a revistelor pentru femei și a industriei de modă. Printre ele: și-a pierdut *Vogue* credibilitatea în fața cititorilor? Ar trebui ca revistele pentru femei să abordeze știrile precum agențiile de presă? A exagerat Anna în rolul ei de editor?“

Se zvonea că Anna ar fi vânat un post de ambasadoare, ceea ce ar fi pus capăt domniei sale la *Vogue*. După cum afirmase un consilier, deși Clinton credea că Anna ar fi fost o ambasadoare excelentă și lua în calcul nominalizarea ei, nu făcuse demersurile necesare în acest sens. Atât pentru directorul de campanie, cât și pentru șeful Annei, era greu de spus dacă o interesează cu adevărat acest proiect. Partenerul ei de atunci, Shelby Bryan, a afirmat: „Dacă i s-ar fi oferit postul de ambasadoare în UK, chiar cred că ar fi fost tentată.“

Privindu-și personalul adunat în sala de conferințe, Anna a continuat:

— Aș vrea să le spun tuturor celor de față, care sunteți colaboratorii mei, că dacă sprijinirea drepturilor LGBTQ, a drepturilor femeilor, a candidaturilor femeilor la funcții publice, a drepturilor imigranților și a egalității pentru toți oamenii din această țară înseamnă să mergi prea departe, atunci îmi doresc ca toți să mergeți prea departe în fiecare zi.

În timp ce vorbea, vocea i s-a frânt. Era ceva ce se întâmpla rar, dar suficient de vizibil, încât o fostă angajată, Stephanie Winston Wolkoff, îi dăduse și un nume: „Fisura.“ Echipa de la *Vogue* știa că înfrângerea lui Clinton o rănise cu siguranță, dar nu se așteptaseră niciodată la o confirmare chiar din partea Annei, o femeie care aproape niciodată nu-și arăta emoțiile la muncă și, care, de fapt, era atât de refractară la o astfel de expunere, încât, cea mai mare parte a vieții sale, a interpus o pereche de ochelari de soare între orice urmă de sentiment și restul lumii. Într-un interviu pentru CNN, îi descriesese drept „incredibil de folositori“ atunci când vrea să ascundă ce crede sau simte cu adevărat – ca un fel de „cârjă“. Dar acum scutul căzuse, iar Anna a făcut ceva ce nu făcuse cu o seară înainte.

A plâns.

Filozofia ei fusese întotdeauna să meargă înainte, să nu se lamenteze asupra a ceea ce ar fi putut fi, iar tiparul acesta s-a menținut.

— Dar el este președintele, a spus Anna. Trebuie să găsim o cale să mergem înainte.

După ce și-a rostit declarația, Anna a părăsit sala. Angajații au aplaudat, apoi au trimis mesaje celor absenți din birou – fie plecați la o ședință foto, fie într-o călătorie sau ocupați cu sarcinile zilnice: „Doamne! Anna tocmai a plâns în fața tuturor.“

* * *

Înainte de investirea lui Trump și în timp ce personalul ei încă se străduia să proceseze sentimentele provocate de victoria lui, Anna a făcut un pas, deși cu reținere. Trump fusese un oaspete binevenit la multe dintre evenimentele ei în trecut, părănd la fel de interesat de influența și aprobarea ei pe cât era ea interesată de portofelul lui. Anna a aranjat să se întâlnească cu el la Trump Tower, prin intermediul fiicei sale, Ivanka, o veche cunoștință. Donald i-a spus soției lui, Melania, că Anna urma să-l viziteze. Conform prietenei de atunci a Melaniei, Stephanie Winston Wolkoff, aceasta nu primise nicio veste despre vizită de la Anna însăși, și a fost atât de jignită, încât nici măcar nu a saluta-o pe Anna când a sosit. Melania nu înțelegea că fusese invitată la evenimentele organizate de Anna nu ca prietenă, ci pur și simplu pentru că apăruse pe coperta din februarie 2005 a revistei *Vogue*.

Anna aranjase să-l aducă pe Donald în birourile de la World Trade Center 1, pentru o discuție cu ceilalți redactori-șefi de la Condé Nast. Cei din jurul ei știau prea bine că, deși motivele Annei nu erau mereu clare pe moment, exista mereu o agendă. *Cine n-ar vrea o audiență cu președintele ales?* credeau cei prezenți la întâlnirea cu Trump că raționează ea. Echipa ei încercase de două ori, o dată înainte de inaugurarea lui Trump și o dată după, să o fotografieze pe Melania pentru *Vogue*. Dar pentru că nu-i garantaseră apariția pe copertă, Melania nu acceptase.

„Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de *Vogue* sau de orice altă revistă“, spusese ea.

Totuși, Winston Wolkoff crede că îi *passa* de fapt de *Vogue*. Voia să mai apară încă o dată pe copertă.

Anna Wintour este redactorul-șef al revistei *Vogue* din 1988 și una dintre cele mai influente personalități din mass-media. „Nu știu exact ce anume are Anna“, a declarat Laurie Schechter, una dintre

primele sale asistente, „dar dacă și-ar putea îmbutelia acel ceva, ar face milioane de dolari, pentru că este pur și simplu ceva de domeniul basmelor“. Cu toate acestea, mulți dintre cei intervievați pentru această carte au avut dificultăți în a explica exact de ce este atât de puternică și în ce ar consta, de fapt, puterea ei.

De-a lungul a peste trei decenii de ediții *Vogue* și ale publicațiilor sale derivate, Anna a definit nu doar tendințele modei, ci și standardele de frumusețe, dictându-le milioaneilor de oameni ce să cumpere, cum să arate și de cine să le pese. Ea decide ce vedete și ce modele să fie fotografiate și cu ce ținute să le îmbrace. Dacă vrea ca un designer să aibă mai multă influență, îl recomandă unor nume sonore, și deține această putere deoarece proprietarii acestor mari case de modă îi cer – și îi urmează – sfaturile. Grace Coddington, fosta directoare de creație a Annei, a comentat despre puterea preferințelor acesteia: „Face ca lucrurile să fie foarte clare. Așa că, evident, nu este o idee bună să persisti pe o cale pe care știi că nu o agreează, pentru că atunci probabil nu-i vor plăcea fotografiile, iar dacă nu-i plac fotografiile, e posibil să apară, dar într-o proporție mult mai mică.“

„N-am auzit-o niciodată spunând: «Nu face aia, fă asta. Știi când cuiva îi place sau nu-i place ceva doar uitându-te la persoana respectivă“, a spus Tonne Goodman, un editor de modă care lucrează alături de Anna din 1999 și care a participat alături de ea la nenumărate prezentări de colecții. Sally Singer, care a lucrat pentru Anna aproape douăzeci de ani, a detaliat: „Niciodată nu a existat ideea că *Vogue* ar fi fost un simplu proiect editorial. E o intervenție în lumea modei.“

Intervenția aceasta a avut, în mare parte, succes, dată fiind anvergura autorității ei. Tom Ford, un gigant al industriei modei și unul dintre prietenii apropiați ai Annei, s-a bucurat mult timp de privilegiul de a fi un „brand *Vogue*“. Astfel de favoriți beneficiază de relații privilegiate cu Anna și cu echipa ei de editori; ea și personalul său îi consiliază nu doar cu privire la colecțiile vestimentare, ci și la gestionarea afacerilor. La rândul lor, „brandurile *Vogue*“ sunt recompensate cu vizibilitate în revistă și, mai important, cu sprijinul și sfaturile personale ale Annei. Anna nu așteaptă ca următoarea generație de designeri să se afirme – îi sprijină financiar, prin intermediul Consiliului Designerilor de Modă din America (CFDA) și *Vogue* Fashion Fund.

Acest sprijin poate face diferența între un succes de neimaginat și faliment. „Dacă aș fi fost în grațiile ei, mi-ar fi fost frică“, a declarat André Leon Talley, cândva unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai Annei, despre pericolul de a cădea în dizgrație. „Oricât de mult ar iubi o persoană talentată, dacă nu te place, atunci ai dat de necaz.“

Această strategie intervenționistă nu se limitează însă la lumea modei. Anna s-a folosit de numele puternicilor săi aliați pentru a strânge fonduri pentru inițiative caritabile, cea mai notabilă fiind Institutul de Costume al Muzeului Metropolitan de Artă, care conservă și expune obiecte din industria modei, și pentru care a adunat peste 250 de milioane de dolari. A organizat eforturile industriei modei de a strânge bani pentru candidații democrați, politizând în mod vizibil industria. Influența ei se extinde până la Broadway, în industria divertismentului și în sport, printre altele. (Regizorul debutant Bradley Cooper, care i-a cerut în mod reperat sfatul, i-a trimis un exemplar din scenariul său pentru filmul *A Star Is Born*, întrebând-o pe cine să distribuie în rolul principal, rol care i-a revenit lui Lady Gaga.)

Editorii revistei *Vogue* erau influenți înainte ca Anna să preia frâiele, dar ea a extins această putere într-un mod remarcabil, transformând revista, și pe sine, într-un brand cu care oamenii puternici își doresc să fie asociați. „Lucrul remarcabil la Anna este că toată lumea știe cine este“, a spus Ford. „Le arăți cuiva o fotografie și ei spun: «Asta este Anna Wintour de la *Vogue*.»“

În special grație romanului și filmului *Diavolul se îmbracă de la Prada*, felul în care Anna vorbește, angajează, concediază, mănâncă și face cumpărături sunt subiecte obsesive și de o analiză minuțioasă. Este în general percepută ca fiind „rece“ sau „de gheață“, înzestrată cu rara abilitate de a-și activa și dezactiva atașamentele – atât față de rezultate, cât și față de oameni –, ca și cum ar folosi un întrerupător. Când trece pe holurile de la Condé Nast, personalul îngrozit se lipește de pereți pentru a nu-i sta în cale și își verifică ecranele computerelor. Și totuși îi sunt devotați, ba chiar mulți dintre foștii angajați simt nevoia să o protejeze pe Anna, deoarece a lucra pentru ea este pe cât de minunat, pe atât de epuizant. Cu siguranță nu le face viața ușoară. Responsabilitățile angajaților depășesc gestionarea revistei *Vogue*, a declarat Mark Holgate, care s-a alăturat echipei ca jurnalist senior

de modă la finalul lui 2003. „Înseamnă și: «Pregătește o listă de designeri pe care cineva i-ar putea angaja ca noi directori de creație», sau: «Poți să te uiți peste scenariul ăsta, pentru că Xulescu a venit la Anna cu ideea asta.» Sunt o mulțime de alte subiecte care ajung la *Vogue* în fiecare zi.“ Și când Anna cere ceva, de obicei vrea ca acel lucru să fie făcut imediat. În ciuda faptului că e-mailurile ei de serviciu către personal sunt scrise înainte de ora 6 dimineața în unele zile, a adăugat Holgate, „îți creează un fel de dependență“. Alții o laudă pentru felul ei direct de a fi; știi mereu unde te situezi cu ea, și asta e mai bine decât să lucrezi pentru cineva care vrea să știe despre ziua de naștere a copilului tău, dar nu se poate hotărî în privința unui titlu.

Cei care au lucrat pentru Anna se întrebă adesea de ce trebuie să fie implicată în absolut *tot* și cum reușește să jongleze cu toate. Anna controlează tot ce poate, până în cele mai mici detalii, inclusiv ingredientele mâncărilor servite în cadrul Galei Met. Însă, în ciuda perfecționismului ei, a făcut destule greșeli. Pentru cineva care a susținut principii atât de progresiste, precum cele pe care le-a menționat în ședința postelectorală cu personalul, palmaresul ei este unul inegal. A fost criticată în mod repetat pentru publicarea de fotografii și articole insensibile din punct de vedere rasial și cultural, și pentru că nu a reușit să îmbrățișeze subiecte diverse. Au trecut ani de zile în anii '90 când doar femeii albe apăreau pe coperta revistei. Promovarea blămurilor a fost la un moment dat cauza ei celebră. A batjocorit public aspectul fizic al unor persoane. Personalul ei a fost, în mare parte, alb, ales atât pentru stilul personal, aspect și pedigree, cât și pentru abilități și recomandări.

Pentru mulți, Anna a fost o sursă de admirație și invidie. (După cum a concluzionat una dintre vechile ei prietene, Annabel Hodin: „Tot ce ți-ai dori vreodată e să fii *ea*.“) Dar probabil primul lucru care îți vine în minte atunci când e pomenit numele ei este reputația ei temută. Cu atât de puține femei care au atins nivelul Annei, nu există un model despre cum ar trebui să arate asta, doar sentimentul că o asemenea putere ar trebui exercitată cu mai multă căldură decât cea pe care o posedă ea în mod natural. (Deși, dacă un bărbat și-ar face treaba la fel de bine, cu o atitudine similară, disciplina și angajamentul său ar fi probabil laudate.)

În afara biroului, se spune că Anna este o altă persoană. Este o iubitoare de câini. Prietenii spun că este extrem de devotată copiilor și nepoților ei (da, le-a schimbat scutecele!). La reședința sa de weekend din Mastic, Long Island, adaugă ei, Anna este relaxată. Îi place să-și primească familia extinsă și să servească mese pentru până la cincizeci de persoane. „Este foarte atașată de familie“, a declarat Emma Soames, o veche prietenă. „A devenit o adevărată matriarhă.“ Așa cum a spus Stephanie Winston Wolkoff, alături de care a organizat ani de zile Gala Met: „Acolo undeva există o persoană.“

În interiorul biroului, o parte din personal o percepe în mod similar. Jill Demling, care timp de douăzeci de ani a fost responsabilă cu copertele cu celebrități pentru *Vogue*, a afirmat: „Anna a jucat un rol important în viața mea, nu doar ca mentor, ci aproape ca o figură maternă.“ Și totuși, rămâne un personaj plin de contradicții. Nu-i place să discute nimicuri. Dar îi plac oamenii cărora nu le este teamă să intre în biroul ei pentru a-i pune întrebări. Este foarte serioasă când vine vorba de afaceri, dar îi place să glumească cu personalul. Ce își dorește cel mai mult și la ce reacționează cel mai bine este să fie tratată ca o ființă umană. La fel ca ochelarii ei de soare emblematici, statutul său de *icon* a fost atât o aparență înnobilitoare, cât și un obstacol.

Părerile sunt împărțite cu privire la cât de creativă este Anna ca editor. Unii care au lucrat alături de ea cred că punctele ei tari sunt, de fapt, duble: în primul rând, gestionarea oamenilor creativi și a procesului creativ, și în al doilea rând, formarea de alianțe politice prin care să-și sporească puterea. Prietenii ei apropiați spun că iubește la nebunie moda, deși acest lucru nu a fost întotdeauna evident pentru alții care au lucrat strâns cu ea. Ei s-au întrebat dacă moda nu e doar modalitatea ei, ca femeie care intra pe piața muncii în epoca respectivă, de a atinge o poziție de putere reală.

De-a lungul domniei sale la *Vogue*, demisia sau concedierea ei au reprezentat un subiect constant de speculații. Dar, în ciuda unor valuri de critici publice, puterea ei s-a extins odată cu timpul, deoarece cunoaște mai bine decât oricine ecosistemul în care operează. Ai putea spune chiar că ea l-a inventat.

Capitolul 1

ORIGINI

Născută Eleanor Baker, într-o familie înstărită de quakeri* din Harrisburg, Pennsylvania, în 1917, viitoarea Nonie Wintour era o fată de societate. Tatăl ei, Ralph Baker, avocat, renunțase la practica privată pentru a deveni profesor la Facultatea de Drept de la Harvard. Era specializat în fonduri fiduciare și, înainte de moartea sa, a înființat un fond substanțial care să-i susțină descendenții, inclusiv pe nepoata sa, Anna, de-a lungul mai multor decenii.

Nonie intrase la Colegiul Newnham pentru femei din cadrul Universității Cambridge, după ce absolvise Radcliffe în 1938. Acolo l-a întâlnit pe viitorul ei soț, Charles Wintour, student și el tot la Cambridge, printr-un prieten comun, Arthur M. Schlesinger Jr. Fiul unui general-maior, Charles s-a născut în 1917, în Dorset, în sud-vestul Angliei. Micuță și suplă, Nonie își aranja părul în bucle negre, prinse la spate, pentru a-i lăsa fața liberă. Charles purta ochelari și avea o expresie melancolică, proiectând un aer de profesionalism.

Amândoi erau interesați de jurnalism și de scris. La Cambridge, Charles era coeditor al *Granta*, prestigioasa revistă studențească. Nonie își petrecuse vara de după facultate lucrând ca reporter pentru

* Membri ai unei secte religioase protestante întemeiate în Anglia secolului al XVII-lea, cunoscuți pentru viața modestă, simplitate și spirit pacifist. (N. red.)

ziarul *Daily Republican* din Phoenixville, Pennsylvania. Concizia impusă de jurnalismul de știri probabil îi încurajase stilul direct și sobru de a se exprima, ceea ce uneori îl înnebunea pe Charles pe vremea când se întâlneau, pentru că nu putea să-și dea seama, mai ales din corespondența lor, ce gândea ea cu adevărat.

După absolvirea cu onoruri academice, Charles a plecat la Londra, unde a început să lucreze în cadrul agenției de publicitate J. Walter Thompson, în timp ce Nonie s-a întors peste ocean – dragostea lor era sigură, dar viitorul lor era orice, numai cert nu.

Una dintre consecințele minore ale invaziei Germaniei în Polonia, la 1 septembrie 1939, a fost faptul că Charles și-a pierdut locul de muncă la J. Walter Thompson la doar două luni după ce începuse. La fel ca mulți dintre tinerii de vârsta lui, Charles s-a înrolat de îndată. Înainte de a ști unde avea să fie trimis, i-a trimis o scrisoare lui Nonie, cerându-i să vină la Londra și să se căsătorească cu el cât mai curând posibil. Câteva săptămâni mai târziu, a început școala de ofițeri și, la scurt timp după aceea, a primit vestea că Nonie acceptase și că avea să sosească în februarie.

Nonie a ajuns în aceeași zi în care primul avion inamic a fost doborât deasupra Angliei. Charles era atât de entuziasmat să o vadă, că aproape a leșinat. Deși mai puțin euforică, Nonie era ușurată că încă se înțelegeau atât de bine.

S-au căsătorit în 13 februarie 1940, la o biserică din Cambridge, și apoi au sărbătorit evenimentul cu prietenii. Oricât de încântați ar fi fost să fie împreună, războiul arunca o umbră amenințătoare și niciunul nu știa unde avea să fie trimis Charles. Curând însărcinată, Nonie a mai rămas doar câteva luni înainte de a se întoarce la Boston.

Rămas singur, Charles a alunecat în depresie. Terifiat de o posibilă invazie a Marii Britanii, se întreba dacă o aventură ar putea fi antidotul. Lucrul acesta era numai pe jumătate la fel de șocant pe cât părea. Charles simțea că e „necesar“ să fie cu o femeie, și din primele săptămâni împreună, Nonie își dăduse seama că nu era genul de bărbat fidel. Simțind că această regulă de bază fusese înțeleasă și acceptată, el a presupus că Nonie va fi de acord că o relație extraconjugală

i-ar putea fi benefică. (Relațiile extraconjugale ale lui Charles aveau să continue pe tot parcursul căsniciei lor, devenind dureros de evidente pentru Anna în adolescență.) Nonie – pe atunci însărcinată în aproximativ șase luni – și-a dat consimțământul pentru această aventură, de la Boston. Deși îngrijorat că ar putea fi deranjată, Charles a început să-și petreacă serile cu o tânără divorțată, de douăzeci și trei de ani, al cărei nou logodnic se afla, convenabil, în Rhodesia.

La final de noiembrie, la patruzeci de săptămâni și o zi după nuntă, Charles a primit o telegramă de la Schlesinger, anunțând nașterea fiului său Gerald, numit după tatăl lui Charles. Avea să treacă o jumătate de deceniu înainte ca el să-și cunoască fiul.

Pentru Anna, una dintre cele mai dificile perioade ale vieții sale personale și profesionale a fost creșterea unui bebeluș de cealaltă parte a oceanului, departe de soțul său. Părinții ei au fost nevoiți să facă față acestei provocări în toiul unui război, profund îngrijorați că Charles ar putea fi ucis oricând.

Doar la câteva luni după nașterea lui Gerald, Nonie – după ce Charles se certase cu tatăl ei pe această temă – s-a îmbarcat spre Europa pentru a fi cu soțul ei, lăsându-și fiul în siguranță, cu părinții. Charles era conștient că Nonie venise împotriva voinței ei. El o presase să vină, deși ea simțea o durere profundă la gândul că îl lăsa pe fiul ei în urmă. Și totuși Charles știa că niciun curs de acțiune nu i-ar fi făcut pe deplin fericiți pe niciunul dintre ei și că, dacă nu s-ar fi văzut până după război, tinerețea le-ar fi zburat – asta dacă el ar fi supraviețuit războiului.

Deși inițial supărată și cuprinsă de dorul de casă, Nonie a rămas cu Charles câțiva ani, alegând să fie prezentă în căsnicia ei, chiar dacă acest lucru însemna înstrăinarea de propriul copil. S-a mutat prin Anglia, urmându-și soțul trimis în diferite posturi, pe măsură ce avansa în rang, amândoi fiind recunoscători că a fost repartizat la muncă de birou după terminarea unui curs de la Staff College. S-a întors în sfârșit acasă la mijlocul anului 1944, acum o străină pentru fiul lor. Cu soția de cealaltă parte a Atlanticului, Charles a început o nouă aventură. Nonie își părăsise copilul pentru soțul ei timp de câțiva ani. Acum Charles era dispus să-și abandoneze soția, fiindu-i infidel. Deși

circumstanțele războiului erau excepționale, Charles și Nonie păreau să aibă abilitatea de a ignora bunăstarea celorlalți atunci când aceasta le-ar fi putut sta în calea celor mai imediate dorințe.

În timpul iernii, Charles a fost staționat la hotelul Trianon Palace, din Versailles, splendid împodobit cu candelabre din cristal, pardoseală cu gresie alb-negru și coloane albe. Așezați într-o mansardă, Charles și colegii săi ofițeri discutau despre ce voiau să facă după terminarea războiului. Charles a spus că vrea să devină jurnalist. Arthur Granard, un ajutor al mareșalului de aviație Arthur Tedder, i-a răspuns: „Dacă vei vrea vreodată o introducere la lordul Beaverbrook, dă-mi de știre.“

Lordul Beaverbrook era un canadian bogat, care devenise milionar la vârsta de douăzeci și șapte de ani, prin fuziunea unor companii producătoare de ciment, înainte de a se muta la Londra pentru a-și urma oportunitățile de afaceri, alături de influențele politice și culturale. El l-a sfătuit pe Winston Churchill în timpul războiului și a publicat un portofoliu de ziare (care, imediat după Al Doilea Război Mondial, au avut cel mai mare tiraj combinat din lume), incluzând *Daily Express* și *Evening Standard*. Nereușind să devină prim-ministru, Beaverbrook și-a folosit ziarele pentru a-și promova prietenii, a-și ataca inamicii și a susține o Mare Britanie izolaționistă.

Odată războiul terminat, Charles i-a scris lui Granard, cerând o întâlnire cu Beaverbrook. Spre surprinderea lui, Granard și-a respectat promisiunea și i-a făcut o introducere.

Beaverbrook era cunoscut ca fiind un excentric, dar Charles l-a găsit dezarmant de călduros când s-au întâlnit în apartamentul său din Londra, de pe eleganta Park Lane, luni, 1 octombrie 1945. I-a cerut lui Charles să scrie un articol despre diferențele dintre stilurile de muncă american și britanic, iar după ce a predat povestea, Charles a primit o ofertă de lucru de a lucra ca asistent editorial la *Evening Standard*, pe o perioadă de probă, cu un salariu de 14 lire pe săptămână, un loc de muncă ce avea să-i schimbe viața.

Cu o carieră ce părea promițătoare, Charles trebuia să se așeze acum la casa lui. A petrecut o ultimă noapte împreună cu amanta lui, apoi a găsit o locuință de închiriat pentru familia sa în cartierul londonez Hampstead. Habar nu avea cât de scurtă va fi fericirea lui și a lui Nonie.

Gerald avea cinci ani când Nonie l-a adus în Londra, la începutul anului 1946. Aproape imediat, Charles a simțit că lui Gerald i-ar prinde bine să locuiască cu el, după ce fusese crescut într-un „mediu predominant feminin“.

Nonie și Charles au avut al doilea fiu, pe James (cunoscut ca Jimmie), în mai 1947, și, doi ani mai târziu, Nonie era din nou însărcinată. Pe 3 noiembrie 1949, Nonie a născut prima ei fetiță, la care sperase când se născuse Jimmie, și a numit-o Anna. În afară de episodul de tuse convulsivă al bebelușului din primăvara următoare, copiii Wintour au crescut frumos.

Asta până marți, 3 iulie 1951, cu patru luni înainte de cea de-a doua aniversare a Annei. Gerald și-a îmbrăcat uniforma, îndreptându-se spre școală. Având acum zece ani, mergea deja cu bicicleta de ani de zile. În mod tragic, a fost lovit de o mașină în timp ce se întorcea acasă în acea zi, fracturându-și craniul. A fost dus la Spitalul New End din Hampstead, dar nu a putut fi salvat. La ora șase seara, la douăzeci de minute după ce a fost adus, Gerald Wintour a fost declarat mort.

Povestea care avea să circule în cercurile jurnalistice britanice era că această tragedie personală a impulsionat ascensiunea profesională a lui Charles. Se plictisise și ardea de nerăbdare să plece de la ziar pentru un post la o revistă. Totuși, atunci când a fost anunțat, în timpul unei întâlniri cu Beaverbrook, că Gerald avusese accidentul, în loc să se grăbească acasă, se spune că s-a întors la întâlnire și a continuat să lucreze, fără a pomeni despre fiul său. Această dedicare în ciuda uneia dintre cele mai mari tragedii a lăsat o impresie de neșters asupra șefului său.

Cu toate acestea, Charles a împărtășit durerea imensă a lui Nonie, care pentru ea a fost atât de intensă, încât medicul i-a prescris medicamente pentru a o ajuta să treacă peste cele mai grele zile de la început. Ambii părinți erau chinuiți de vinovăție. Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, la opt zile după accident, bărbatul care fusese la volan nu a fost acuzat de omor prin imprudență, ci doar de conducere neglijentă. Deși risca o pedeapsă de doi ani de închisoare, după ce a fost condamnat i s-a ordonat să plătească o amendă de doar 10 lire.

Mai târziu în aceeași lună, familia Wintour și-a făcut bagajele și a plecat în America, cu vaporul *Queen Elizabeth*, pentru a vizita familia lui Nonie. Charles, genul de persoană care nu-și lua niciodată întregul concediu, a plecat din State mai devreme pentru a se întoarce la muncă, iar familia avea să se reunească abia în toamna aceluiași an. Evident, călătoria nu le-a alinat suferința.

Deși Anna avea douăzeci de luni la moartea lui Gerald – prea mică pentru a-și aminti evenimentul sau a înțelege tragedia pierderii –, familia ei a fost bântuită de această întâmplare ani la rând. În casă nu era expusă nicio fotografie cu fratele ei, și, la un moment dat, anxietatea lui Nonie era atât de mare, încât a pus gratii la ferestre, temându-se că vreunul din copiii ei ar putea cădea pe geam.

Deși poate i se frânsese sufletul, în noul an Charles a fost promovat drept editor la rubrica de politică a ziarului *Evening Standard*. Un articol despre Beaverbrook, apărut în *Newsweek*, în care se pomenea despre ascensiunea lui Charles, îl numea „strălucitor“. Deși Nonie era mândră de succesul soțului ei, părea să resimtă că acesta rezulta din devotamentul lui față de Beaverbrook, care părea uneori mai important decât dedicarea lui Charles față de ea și de familia lor. Ea detesta în special politica conservatoare a lui Beaverbrook.

Charles și Nonie au mai avut doi copii după Anna, pe Patrick și pe Nora. Plictisindu-se acasă, unde-și creștea cei patru copii, toți sub zece ani, Nonie a acceptat colaborări, recenzând seriale și emisiuni de televiziune, citind scenariile pentru Columbia Pictures și, în cele din urmă, scriind critică de film. Când a fost pregătită să lucreze din nou cu normă întreagă, a decis că vrea să se implice în probleme sociale, a spus Anna mai târziu. A început o nouă carieră ca asistent social, cu scopul de a ajuta mamele adolescente însărcinate să găsească părinți adoptivi pentru copiii lor, dedicându-se acestei cauze la fel de mult cum se dedica Charles ziarului. „Era o muncă foarte importantă pentru ea și cred că ne-a inspirat pe toți“, a spus Anna. Deși în interviuri a vorbit des despre tatăl ei ca sursă de inspirație, aproape niciodată, în decursul carierei sale, nu a pomenit despre mama ei, în ciuda faptului că erau foarte apropiate. Nici măcar cu prietenii intimi nu discuta despre mama sa. Totuși, caracterul ei puternic semăna mult cu cel al

lui Nonie. Poate că Anna era mai extrovertită* decât Nonie, dar, la fel ca mama ei, a fost incredibil de încăpățânată și a adoptat convingeri politice la fel de înverșunate.

Ambiția și lipsa de scrupule ale Annei, pe de altă parte, par să fie moștenite de la tatăl ei, a cărui putere în cadrul trustului Beaverbrook a crescut constant, cu fiecare promovare – de la editor al secțiunii politice a ziarului *Evening Standard* la asistent editor la *Sunday Express*, la editor adjunct la *Evening Standard*, la redactor-șef la *Daily Express* și apoi, în 1959, iarăși, spre ușurarea sa, la mai prestigiosul *Evening Standard*.

A fi editor la *Evening Standard* era mai mult decât prestigios – părea avantajos din punct de vedere financiar. Familia Wintour a cumpărat o casă cu două etaje la țară, și, atunci când nu călărea sau juca tenis, una dintre activitățile preferate ale Annei era să se cuibărească pe canapeaua tapițată cu un material tipic englezesc, cu trandafiri roz, cu o carte (prietenii și colegii ei de mai târziu se minunau de voracitatea cu care citea). Vacanțele familiei Wintour, de obicei vara, se desfășurau pe coastele Mediteranei, de cele mai multe ori în Spania sau Italia.

Charles își respecta cu strictete orarul profesional. Se trezea la ora șapte dimineața și ajungea la birou la opt, unde era responsabil de publicarea a cel puțin cinci ediții diferite ale ziarului, în fiecare zi. Dacă apărea o știre atunci când nu era la birou, lăsa totul baltă și se întorcea la muncă, chiar dacă familia era plecată la țară sau în concediu. „Întreaga familie știa că ne iubește foarte mult, dar știam și că îi pasă foarte mult de ziar. Nu a fost un tată absent – dimpotrivă, ne-a învățat pe toți ce înseamnă etica muncii și cât este de important să îți placă ceea ce faci“, a declarat Anna unui reporter. Ea a fost martora pasiunii sale pentru muncă atunci când îl vizita la birou: se întâlnea cu jurnaliștii, vedea ziarele tipărite, inhala mirosul proaspăt de cerneală de ziar din tipografie.

„A existat mereu acest sentiment al termenelor-limită“, a spus Anna în timpul unui alt interviu. „Această emoție legată de știri“.

* Prietenii nu au căzut de acord asupra caracterului extrovertit sau introvertit al Annei. (N. a.)

Prânzurile de duminică erau adesea dominate de conversațiile familiale despre ce apăruse în ziare. „În casa noastră, ziarul era Biblia“, își amintește Anna.

Deși Nonie crescuse aproape de părinții ei și îi plăcea să fie în preajma lor, Anna a spus mai târziu că tatăl ei „a fost crescut în spiritul victorian. Nu sunt sigură că mama lui i-a vorbit vreodată“. Dar Nonie și Charles au vrut să-și crească copiii într-un mod mai american, ceea ce însemna să fie implicați în viețile lor. În gospodăriile britanice englezești din clasa muncitoare, copiii luau cina adesea separat de părinți. În casa familiei Wintour, Anna și frații săi erau incluși la cinele și întâlnirile sociale ale părinților lor, ceea ce i-a oferit acces la lumea lui Charles. Acest mediu plin de farmec și intelectual, excesul acelor petreceri, a fost ceva normal pentru Anna încă de la o vârstă fragedă. Și atunci când nu veneau jurnaliști faimoși la cină, familia se angaja în propriile conversații elevate în jurul mesei.

Sub conducerea lui Charles, influența ziarului *Evening Standard* a demonstrat că un tabloid poate fi atât populist, cât și sofisticat, și a devenit cunoscut drept cel mai bun ziar de seară din Londra. („Pe prima pagină vrei să pui cadavrul fără cap descoperit pe malul râului“, spunea el, „dar în interior trebuie să existe măcar un articol pe care secretarul Trezoreriei nu-și poate permite să-l rateze.“) A angajat corespondenți străini și a abordat o serie de articole politice cu o înclinație liberală, acordând în același timp importanță egală artei și culturii. Scopul său principal era să atragă un public tânăr, iar când a fost întrebat de un coleg despre secretul succesului său, a răspuns: „Pur și simplu am recrutat tineri.“ A pus preț pe opiniile angajaților săi tineri și neexperimentați, și era cunoscut pentru faptul că intra în biroul câte unui tânăr reporter doar pentru a-l întreba ce fotografie preferă pentru a-și ilustra articolul. Nu era deloc surprinzător că atât de mulți reporteri doreau să lucreze pentru el.

Pentru un editor de pe Fleet Street din acea vreme, Charles era deosebit de atent la talentul feminin. „Era începutul celui de-al doilea val de feminism, așa că drepturile femeilor erau oarecum la modă, dar încă destul de controversate“, a spus Celia Brayfield, care a obținut în cele din urmă un post, după ce a aplicat de patru ori. Brayfield a observat, când ce a început să lucreze la *Evening Standard* după ce

lucrase la *Daily Mail*, că nu era fluierată și nu i se făceau avansuri pe holuri – o cultură care nu putea proveni decât de la conducere. Când a rămas însărcinată, în timp ce lucra ca freelancer, Charles a insistat să aibă parte de același concediu de maternitate ca un angajat, chiar dacă, teoretic, nu avea dreptul la aceleași beneficii. Faptul că femeile erau mai ieftin de angajat era o certitudine, dar, spre deosebire de mulți dintre colegii săi, Charles le prețuia talentul.

Deși Charles își sprijinea echipa și era respectat de echipa sa, nu era deloc o persoană comodă. Personalul său știa să nu-l deranjeze înainte ca prima ediție să fie stabilită dimineața. În interacțiunile zilnice, era tăcut, rece și exigent. Trebuia să ia constant decizii, așadar trebuia să o facă repede. Când își scotea angajații la masă, o dată pe an, venea cu un carnețel, pentru a putea consulta o listă planificată de subiecte de conversație. Discursul lui, reprezentativ pentru clasa britanică superioară, era sacadat, ca și cum printre propoziții ar fi fost introduse pauze. „Haideți să. Avem o. Discuție. Despre subiectul acesta.“ (Excepție era fraza sa tipică, mormăită ca un singur cuvânt, atunci când cineva făcea o greșală: *Pentru Dumnezeu data viitoare făcum trebuie!*) Când un reporter intra în biroul său uriaș pentru a-i arăta o ciornă de articol, îl așeza la distanță de masa sa de lucru, apoi punea articolul jos și, cu mâna la frunte, citea tot textul fără un cuvânt, făcându-l pe celălalt să se simtă agitat și inconfortabil. Angajații de vârstă mijlocie, care i se adresau lui Charles cu „domnule“, erau biruiți de lașitate la întâlnirile zilnice unde el desființa ediția din ziua precedentă, întrebând de ce o poveste se termina brusc și alta era îngropată. Când trecea pe lângă un birou, spunea Brayfield, „era atât de înspăimântător, încât oamenii se îndoiau ca un lan de grâu în bătaia vântului. Se aplecau deasupra mașinilor de scris, ascunzându-se de autoritatea lui“. Angajații erau încântați când le oferea un singur cuvânt de laudă – „excellent“ – scris în partea de jos a paginii.

Și totuși, oricât de înspăimântător părea Charles, impunea respect, iar angajații erau dornici să-i fie pe plac. „Era fascinant și eram cu toții fermați de el“, a spus Valerie Grove, care a lucrat pentru el. În ciuda felului în care apărea în ochii celorlalți, Anna își vedea tatăl ca fiind „minunat și cald“ și nu înțelegea de ce porecla lui la serviciu era „Charles cel de gheață“. Într-un interviu din 1999 l-a apărut,

spunând: „Pur și simplu părea să nu aibă de-a face cu persoana care era de fapt.“ Mulți urmau să aibă aceeași părere despre ea mai târziu.

În afara serviciului, el era mai puțin impunător, mai ales la petreceri. Îi plăceau bârfele și, din când în când, o poveste despre vreun cunoscut îl făcea să izbucnească în hohote surprinzătoare de râs. Multe nopți, el și Nonie își lăsau copiii cu o bonă și mergeau la petreceri, piese de teatru sau operă, crezând că aparițiile reprezintă o parte obligatorie a slujbei sale. Un editor de succes, credea el, trebuie „să accepte mai multe invitații decât dorește și să cunoască mai multe persoane decât i-ar plăcea“. În cele din urmă, Nonie a început să participe tot mai rar, iar Charles a mers fără ea.

Deși angajații lui Charles considerau că succesul lui era pe deplin meritat, lăsau să se subînțeleagă că avansarea lui se datora, în parte, stoicismului său, o disciplină aproape militară pe care personalul său o recunoștea ca fiind unic wintouriană: suprimarea lacrimilor, reprimarea șocului și continuarea muncii, ca și cum cel mai urât coșmar al oricărui părinte nu s-ar fi întâmplat. Personalul său avea să observe mai târziu aceeași disciplină de fier și la fiica sa cea mare.

Și totuși ar fi o greșeală să considerăm că abordarea Annei este în întregime produsul tatălui ei. Arthur Schlesinger a descris-o pe Nonie ca fiind „inteligentă, spirituală și critică“, cu „un ochi format pentru slăbiciunile celorlalți“, clasificând natura ei cinică drept o formă de „autoprotecție, pentru că am impresia că era foarte vulnerabilă“. A adăugat însă: „Dar era o prezență amuzantă atâta timp cât nu erai în vizorul ei.“ Prietenele și colegile Annei aveau să spună același lucru despre ea.

Capitolul 2

DINCOLO DE UNIFORMELE ȘCOLARE

În anii '60, dacă ceva era „cool“, provenea din Londra. Când Anna a ajuns la vârsta adolescenței, orașul era în plină „revoluție a tinerilor“, raționalizarea și tristețea fiind înlocuite de hedonism, bucurie și, desigur, Beatlemania. Anna locuia chiar în mijlocul acestei efervescente, în cartierul londonez St. John Wood, unde se aflau și studiourile Abbey Road. „Era imposibil să nu fii conștient și entuziast, să nu simți că lumea aparține tinerilor“, a spus Anna.

Moda era în centrul acestei transformări culturale. În sfârșit, în buticurile care răsăreau peste tot erau disponibile haine pentru femeile care nu doreau să se îmbrace în fuste rigide, până la genunchi, și jachete, ca mamele lor. Nicio schimbare nu a fost mai dramatică, în acest sens, decât apariția fustei mini, considerată ca scandaloasă, chiar dacă primele versiuni erau doar cu câțiva centimetri deasupra genunchiului. (*Daily Mail* a declarat că „prietenul cel mai bun al unei tinere care face modelling este o pereche bună de genunchi“, după ce creatoarea de modă Mary Quant a început să vândă fuste șocant de scurte, „cu aproape 8 centimetri deasupra genunchiului“.)

Barbara Hulanicki, ilustratoare de modă, a văzut pe viu această disperare după stiluri noi în 1964, când a creat o rochie mini roz, din

pânză cadrilată, pe care a pus-o la vânzare prin intermediul unei reclame în ziar, pentru numai 25 de șilingi. A primit 17 000 de comenzi pentru această rochie, deși era disponibilă numai în mărime mică și medie. Hulanicki a deschis un butic inovator, pe care l-a numit „Biba“, pentru a vinde și mai multe dintre modelele sale accesibile. Nu producea niciodată mai mult de 500 de bucăți din fiecare model, iar fetele stăteau la coadă în fiecare sâmbătă dimineața pentru a apuca să cumpere înainte ca stocul să se epuizeze. Anna nu prea avea răbdare să stea la coadă, dar cumva reușea să ajungă înainte de deschiderea magazinului, apucând să cumpere câte un articol înainte ca acestea să dispară.

Pe cât de mult o fascina moda pe Anna, pe atât de puțin o interesa școala. Deși, după spusele tatălui ei, „ar fi putut ajunge o sprinteră de talie olimpică“, Anna făcea ce voia – iar asta nu includea alergatul.

În 1960, a intrat prin examen la una dintre cele mai bune școli private pentru fete din Londra. „Queens College era o școală pentru fete ca mine și ca Anna, care nu voiau să meargă la Universitate, dar ai căror părinți își doreau asta pentru ele“, a spus Emma Soames, o prietenă a Annei care a urmat cursurile aceleiași școli, dar într-o perioadă diferită. Școala avea o programă academică riguroasă (Anna excela la limba engleză) și o abordare exigentă a disciplinei. Printre multele lucruri interzise se numărau discuțiile cu prietenele pe hol, vorbitul neîntrebat, punerea prea multor întrebări și purtarea oricărui articol vestimentar care nu făcea parte din uniformă, pentru a se încălzi. „În holul principal, unde ne rugam dimineața, era atât de frig, că unele fete leșinau. În copilărie mi-au degerat degetele de la picioare din cauza frigului“, a spus Stacey Lee, o fostă colegă de clasă care s-a împrietenit cu Anna. Anna a decis curând să se transfere la o altă școală, fără a părea să-i pese de prietenele lăsate în urmă. „Pur și simplu a mers mai departe“, a spus Lee. „Nu depindea de nimeni, nu se atașa de nimeni.“

În 1963, Anna a început să studieze la excelenta școală North London Collegiate. Nu a fost primită călduros de noile colege, dintre care toate erau acolo încă din clasa întâi. Au fost atât de reci, încât nici măcar n-au ajutat-o pe Anna să se orienteze prin școală în primele zile.

O altă față nouă care se confrunța cu o problemă similară era Vivienne Lasky. Lasky se mutase din Berlin la Londra, unde tatăl ei, Melvin, născut la New York, publica un ziar influent, *Encounter*, cunoscut pentru poziția sa proamericană (mai târziu s-a aflat că era finanțat de CIA). Anna i s-a părut lui Vivienne rezervată într-un mod foarte „britanic”; felul ei sacadat de a vorbi, care amintea de cel al tatălui ei. Dar a simțit, de asemenea, că Anna își dorește să fie remarcată în propriile ei condiții: stătea ca un manechin dintr-un pictorial de modă – cu spatele arcuit și umerii ridicați, afișând o încredere de sine plină de stil.

Chiar dacă Lasky i-a devenit prietenă, Anna putea fi foarte tranșantă. Făcea, de față cu Lasky, comentarii fără menajamente despre felul în care arătau alte persoane – mai ales despre buclele naturale și rebele, pe care le detesta, și despre colegile lor care, fiind nevoite să se îmbrace întreaga lor viață în uniforme maro, nu aveau nicio „idee despre culoare sau stil“.

Dar astfel de critici erau interzise când venea vorba de familia Annei. Tatăl ei mergea la serviciu în fiecare zi în uniforma tipică bărbaților de pe Fleet Street: o cămașă albă, cu mânecile suflecate până la cot, și o cravată. Sora ei, Nora, nu avea părul perfect drept, ca al Annei, și nici nu-și bătea foarte mult capul cu îngrijirea lui. Hainele mamei ei proveneau, cel mai probabil, din magazine modeste. (Mai târziu, când Anna a început să lucreze, i-a cumpărat mamei ei o fustă bleumarin de la Browns, un magazin de lux din cartierul londonez Mayfair. Nonie a aflat că fusta, care nici nu-i venea bine, costase peste o sută de lire abia când s-a dus la magazin pentru a o returna.)

Anna, blocată în uniformă ei de școală în majoritatea timpului, ținea pasul cu tot ce era la modă citind cu voracitate – cărți, ziare (până la opt duminica), reviste, jurnale literare. Îi plăcea în mod deosebit *Seventeen*, revistă pe care mama lui Nonie i-o trimitea din Statele Unite, pe a cărei copertă apărea mereu câte o față drăguță, adesea cu părul cu vârfurile întoarse, purtând o rochie cu imprimeu sau cu o croială vioaie. Titlurile de pe copertă vorbeau despre modă și frumusețe, dar revista conținea mai mult de-atât, de la sfaturi

pentru diete până la interviuri realizate de corespondenți adolescenți cu Robert F. Kennedy, procurorul general de la acea vreme. „*Seventeen* era pur și simplu visul meu“, a mărturisit Anna mulți ani mai târziu. „Abia așteptam să o primesc în fiecare lună.“

Pentru Anna nu era suficient să arate bine; voia să fie admirată drept cel mai bine îmbrăcată persoană din încăperea, a spus Lasky. Acest lucru era esențial pentru ea și dezvăluia o contradicție. Viața ei de acasă era una de confort cultural elitist și, prin intermediul lui Charles, de putere. Pe măsură ce Anna a ajuns la adolescență, avea să fie cunoscută oriunde mergea în Londra drept fiica celebrului editor Charles Wintour. Și totuși, în afara casei se putea simți invizibilă, ignorată de colege, cu individualitatea sufocată de monotonia uniformei – nu doar de cele pe care trebuia să le poarte la școală, ci de banalitatea generală care caracteriza majoritatea hainelor din Marea Britanie. A ieși în evidență era mai mult decât o tactică pentru recunoașterea imediată – era afirmarea faptului că o persoană putea scăpa nu doar de bej și maro, ci și, în cazul ei, de ceea ce însemna să fie o Wintour. Rutina ei de îngrijire includea pilulele cu drojdie de la același tricolog, Philip Kingsley, pe care îl frecventa și tatăl ei pentru a preveni căderea părului, chiar dacă părul ei era perfect și fără ajutor; vizite la dermatolog, deși tenul ei era aproape impecabil; și cumpărarea unei mărci scumpe de cremă, Charles of the Ritz, pentru ocazionalele coșuri, deși nu se machia niciodată prea mult. În timpul studiilor de la North London Collegiate, Anna a mers la Vidal Sassoon, salonul de unde a apărut tunsoarea bob care a devenit emblematică pentru epoca aceea. Și-a tăiat scurt părul des, drept și castaniu, lăsându-și bretonul atât de lung, încât îi ajungea la gene. Toată ideea acestei tunsori era să aibă vârful și bretonul perfect tăiate – ceea ce impunea rețușări regulate, însă ea nu a avut nicio problemă să o întrețină cu drumuri regulate la salonul Leonard din Mayfair, salonul unde dezertaseră stilistii de la Sassoon. Deși acest stil a devenit semnătura ei, era cât se poate de banal în Londra, unde tinerele femei aveau toate aceeași tunsoare.

De obicei, Anna nu-ți spunea în față că nu este de acord cu alegețile tale – felul în care te îmbraci, ce mănânci, cum te porți. Dar avea un mod de a-i face pe oameni să simtă că ar trebui să fie într-un anumit fel, un fel care era mai asemănător cu felul ei de a fi. În acea

perioadă, era la modă să fii slabă. „Voiam să fim slabe ca Twiggy“, a spus Lasky – ceea ce însemna foarte, *foarte* slabe. Anna și Vivienne nu mâncau mai mult de un măr pe zi. Când Anna o invita pe Lasky la ea acasă și îi gătea felurile preferate de mâncare, ca de exemplu cheesecake, ea nu mânca deloc; reținerea ei o făcea pe Lasky să se simtă de parcă făcea ceva greșit – un sentiment pe care apropiații Annei aveau să-l simtă adesea – și că trebuia să facă mai mult, nu doar pentru a-și menține silueta, dar și pentru a câștiga aprobarea Annei. În 1964, după apariția cărții *The Drinking Man's Diet: How to Lose Weight with a Minimum of Willpower* (Dieta băutorului: cum să pierzi în greutate fără vreun efort de voință), Anna a adoptat acest regim, care se baza pe o singură lege: „Mănâncă mai puțin de 60 de grame de carbohidrați pe zi.“

Annei îi plăcea să meargă acasă la Lasky și să stea de vorbă cu părinții prietenei sale. Mama era o fostă balerină, zveltă și grațioasă, care se îmbrăca la mării creatori de haine și își hrănea fetele numai cu bunătăți. „Nonie era teribil de conștientă de atracția pe care o simțea Anna față de mama“, își amintește Lasky. „Mama era exact opusul lui Nonie. Nu ieșea niciodată din casă fără un taior haute couture. Purta șiraguri peste șiraguri de perle. Nu a cântărit niciodată mai mult de 39 de kilograme.“

Deși Anna îi judeca fără milă pe ceilalți, era, fără îndoială, și mai dură cu ea însăși. Odată și-a cumpărat, pentru nunta unei verișoare, o ținută scumpă: fustă roz și o jachetă înflorată. Când a primit fotografiile de la nuntă, a fost distrusă: „Nu știu ce-i cu picioarele mele“, a spus ea. După ce a găsit un metru de croitorie și și-a măsurat genunchii, comparându-i cu genunchii lui Lasky, a fost oripilată să descopere că ai acesteia erau mai fini decât ai ei. Ai fi zis că această mică diferență e un capăt de țară. Așa cum a subliniat Lasky, greutatea Annei nu a părut să se modifice de la vârsta de optsprezece ani.

Chiar și după ce s-a obișnuit la noua sa școală, Anna nu a avut alte prietene în afară de Lasky. În interviuri, se descria pe sine ca fiind un copil timid, dar prietenii au păreri împărțite în legătură cu aceasta. Cel puțin au căzut de acord că era tăcută. Lasky nu o vede ca fiind

timidă. „Nu voia să facă parte dintr-un grup deja format. Voia să trăiască în propria ei lume selectă“, a spus ea, adăugând: „Nu se deranja să stabilească legături cu unul sau cu altul, decât dacă era absolut necesar. Asta face parte din misterul ei.“

În timpul adolescenței Annei, căsnicia lui Nonie cu Charles a început să se degradeze, în parte din cauza aventurilor lui, și, probabil, din cauza rănilor nevindecate provocate de moartea lui Gerald. Dineurile pe care le dădeau erau tot mai tensionate; oaspeții ajunseră să se teamă de certurile cuplului. Mary Kenny, care pe atunci lucra pentru Charles, spunea că certurile lor de la cină erau atât de rele, încât avea impresia că Charles și Nonie încearcă de fapt să se facă reciproc de râs. „Era groaznic, sincer“, a declarat ea.

Dar cel puțin musafirii erau expuși doar temporar la relația lor chinuită, pe când Anna trebuia să trăiască cu ea în fiecare zi. Lasky și Anna își adorau amândouă tații și au fost oripilate când au aflat că aceștia își înșelau soțiile. Cum puteau minunații lor tați, pe care îi idolatrizau, să fie capabili să înșele? În plus, Anna își dădea seama că persoanele care îl impresionau cel mai mult pe veneratul său tată nu erau cele care se dedicau, să zicem, întrajutorării adolescentelor însărcinate, ci femeile care aveau cariere în publicistică, exact ca el.

Când Anna avea în jur de cincisprezece ani, familia Wintour s-a mutat într-o casă mai mare, din Kensington, unde ea a primit apartamentul de la subsol, cu propria sa intrare, separat de restul casei. Unul dintre pereții lungi ai apartamentului era acoperit de o bibliotecă albă, ticsită de cărți – una dintre piesele de mobilier pe care părinții ei le cumpăraseră de la Habitat, un magazin elegant de mobilă. Dormitorul ei spațios era decorat în nuanțe de toale, albastru și alb. Acest apartament nu era doar un sanctuar al bunului ei gust, ci o ajută și să nu-și mai audă părinții.

Indiferența Annei față de studii a devenit tot mai evidentă în al doilea său an la North London. Urma cursurile lui Peggy Angus, o artistă faimoasă care avea două lucrări expuse la National Portrait

Gallery și care a influențat cariera Annei de tânără redactoriță de modă, ajutând-o, în final, să obțină o întâlnire cu cei de la *Vogue*. Dar restul materiilor o plictiseau. Din când în când, fără nicio consecință, ea și Lasky își falsificau adevărurile medicale și fugeau de la ore ca să se ducă la cumpărături în Leicester Square, asta după ce se schimbau în toalete publice ca să scape de uniforme pe care le detestau. La final de săptămână, Anna abia aștepta să se îmbrace pentru a ieși în oraș. Ea și Lasky luau metrourile până acasă, se spălau, se schimbau în ținutele de seară (de obicei fuste mini) și se uitau la emisiuni live, precum *Ready Steady Go!*, celebra emisiune consacrată muzicii al cărei slogan era: „Weekendul începe aici!“ La ora 23, luau un taxi și mergeau într-unul dintre cluburile lor preferate. Așa cum relatează Anna într-un articol din revista școlii, la Garrison se adunau blonde care încercau să impresioneze oamenii de afaceri, ceea ce era plictisitor; la Scotch St. James, clientela era mai selectă, mai variată, dar era aglomerat, ceea ce te făcea să te simți inconfortabil; la Dolly, din contră, „aristocrații și bogații discută amiabil cu persoanele faimoase și cu cele notorii, iar ducii și debutantele dansează cot la cot cu vedetele pop și fanii acestora“, având „cele mai excentrice ținute“ și „cele mai îndrăznețe accesorii. Cu Beatles și cu Rolling Stones, cărora li se adaugă Cathy McGowan (gazda emisiunii *Ready Steady Go!*), ce ai putea vrea mai mult?“

Cei de la intrare nu verificau actele de identitate, dar Anna și Lasky nu aveau de gând să se îmbete. Beau un cocktail fără alcool sau o cola și plecau în mai puțin de o oră, suficient timp pentru a vedea și pentru a fi văzute, având suficient timp pentru somn înainte de a merge dimineața la Biba. „Familiile noastre aveau încredere în noi. Nu eram promiscue. Nu ne făceam de cap“, a spus Lasky. Cât despre Anna, ieșitul în oraș nu avea nimic de-a face cu a-și pierde capul. Vizitarea cluburilor era mai degrabă o misiune de recunoaștere decât un moment de exces. În mijlocul mulțimii elegante, ea își lua notițe.